

drugimi maškarami. Silno je bil zadovoljen, in lice mu je bilo nabrano v srčen nasmeh. In obkrožali so ga sami znanci in same znanke. In vsi so bili opravljeni tako čudno in nenavadno. Preden je vstopil v dvorano, ga je pozdravila sosedova Anka. Oblečena je bila v lepo, široko krilce z dvema, ob obeh straneh visečima krpama, ki ju je rahlo privzdignila ter napravila Jošku v pozdrav prijazen poklonček.

Ej, kako se mu je dobro zdelo!

A njegov prijatelj! Ta je bil kaj smešno napravljen. Imel je široke hlače in ohlapen jopič z debelimi, kepastimi gumbi, a glavo mu je pokrivala visoka, koničasta čepica. In vsi drugi so bili tako smešno, pa vendar lepo opravljeni, da ni mogel Joško prestati s smehom.

Tako je prebil vso noč med maškarami.

Zjutraj pa stopi mamica k njegovi postelji in mu reče: »No, Joško! Nocoj si pa bil silno dobre volje. Vso noč si se smejal. Pa kaj ti je bilo, sinko?«

Joško je poljubil mamico in ji v smehu pripovedoval, kaj se mu je sanjalo. In tudi mamici so ugajale njegove sanje tako, da se je z Joškom vred prav od srca smejala. Ko pa je došel Joško med svoje znanke in prijatelje — o joj! — to vam je bilo pripovedovanja in smejanja!

Pot me je nanesla mimo te vesele družbe. Postal sem in vprašal Joška:

»Kaj imate tako zabavnega, da ni smehu ne konca ne kraja?«

In pristopil je Joško k meni in mi vse povedal, kakor sem vam tu-le napisal.

In končno je dejal: »Glejte, takih maškar pa ne bo tamkaj, kamor pojdejo moja mamica in druge gospe, zakaj lepših maškar sploh menda ni kakor so bile te, ki sem jih gledal nocoj v sanjah.«

Izpolnjena želja.

Spisal Ivo.

»Da bi le bila sama v sejmu!« si je želela zavistna sejmarica, videča, da ne more vsem ljudem prodajati svojega blaga.

Nekoč pride na sejem v najhujši zimi in burji. »Danes bom sama! Hvala Bogu!«

Res napravi šotor, razloži blago in čaka — sama ...

Ni bilo drugih sejmarjev, pa ni bilo niti druge žive duše.

Zavistna sejmarica je čakala toliko časa, da ji je burja odnesla blago in šotor.

Teda je bila popolnoma sama.

